

ת"פ 626/06/14 - מדינת ישראל נגד רבקה אשקלוני - בעצמה

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 626-06-14 מדינת ישראל נ' אשקלוני
בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נעמה קלאוס נגד רבקה אשקלוני - בעצמה
הנאשמת	ע"י ב"כ עו"ד רובי גלבע

הכרעת דין

פתח דבר

בהתאם לסיפא לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, אודיע כבר עתה כי החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה בכתב האישום מחמת הספק הסביר.

כתב האישום

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לה ביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

2. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 21/01/14 בשעה 20:30 לערך, בסמוך לבית הנאשמת, במהלך התקהלות של תושבי הישוב גיאה, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך שהכתה אותו באמצעות אגרוף בפניו, בסמוך לשפה התחתונה.

כתוצאה מהמתואר, נגמרה למתלונן חבלה של ממש בדמות סימן אדום ושבר בין כתר לשורש בשן 33.

מענה לכתב האישום

3. ביום 19/10/17 כפרה הנאשמת באמצעות בא כוחה בכתב האישום.

לטענתה, במועד האירוע התקיימה התקהלות בלתי חוקית כנגד הליך משפטי שנהלה הנאשמת אל מול וועד המושב.

במסגרת ההתקלות חסמו את דרך הגישה לביתה, השיגו גבול לשטחה, השמיעו מוזיקה עם מערכת הגברה וקיללו את הנאשמת.

ב"כ הנאשמת כפר בתוכן התעודה הרפואית, ולחילופין - בקשר הסיבתי בין האירוע לקרות החבלה.

4. במעמד המענה לא פירט ב"כ הנאשמת קו ההגנה המלא של הנאשמת. בסיכומיו טען כי יש לזכות הנאשמת אשר פעלה כדין מכוח סמכותה החוקית לעשות שימוש בכח סביר לגרש פולשים לשטח מקרקעין ו/או מכח טענת הגנה עצמית.

עוד טען לזיכוי מכח טענת הגנה מן הצדק מסוג אכיפה בררנית לאור הוכחת ביצוע עבירות פליליות שבוצעו על ידי המתלון ואחרים במהלך האירוע, שבעניינם לא הוגש כתב אישום.

ניתוח הראיות

5. אומר כבר עתה כי בבסיס זיכוי הנאשמת על ידי עומד קושי בהוכחת היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום. אומנם טענות ההגנה שהעלה ב"כ הנאשם בסיכומיו מניחים לכאורה כי יסוד נפשי זה הוכח, אלא שלאחר שמיעת מלוא הראיות ועיון מדוקדק בראיות שהוצגו בפניי באתי לכלל מסקנה כי קיים ספק סביר בסוגיית היסוד הנפשי.

ניתוח הראיות

6. **מר ניסים לוי** (להלן: "**המתלון**") הוא נציג מושב גיאה במליאה של המועצה האזורית חוף אשקלון. בעדותו תיאר הרקע לאירוע - בניית מגרש ספורט לתושבי המושב שאיננו פעיל בשל צו מניעה שהוצא על ידי בית המשפט לאור בקשת הנאשמת (**עמוד 13 שורות 19-29**). בבוקר האירוע התקבלה החלטה להתיר השימוש במגרש אלא שלקראת הצהרים, בשל בקשת הנאשמת, עוכבה ההחלטה ולכן התארגנו חברי המושב וילדיהם למחות אל מול בית הנאשמת (**עמוד 14 שורות 1-5**).

לטענת המתלון, כיוון שהיה בלימודים באותו היום כלל לא ידע על שקרה ולא היה שותף לארגון ההתכנסות מול בית הנאשמת. לאחר שהגיע לביתו, במהלך הליכה במושב עם אשתו, פגש בחברים שסיפרו על ההפגנה. לטענתו, הצטרף כיוון שחש הזדהות וכן בהיותו נציג ציבור ביקש לוודא "**שהדברים לא יצאו משליטה, שיתנהל בצורה מכובדת**" (**עמוד 14 שורות 8-9**).

לטענת העד באשר לאופן קרות האירוע, "**היה רעש מהומה... בשלב מסוים העסק נרגע מאוד... ואנחנו נעמדנו, נעמדה שם חבורה והנאשמת תקפה האשימה אותי במילים שאני אחראי בכל האירוע... בשלב מסוים היא אמרה אני לא מוכנה להמשיך ולדבר עם הנגוע הזה ואני אמרתי לה למה? ובאותו רגע היא הכניסה לי אגרוף עם יד ימין שלה בחלק בזה של הפנים...**" תוך שנגע בחלק השמאלי של פניו, באזור השפתיים והלחי (**עמוד 14 שורות 12-18**).

גם בחקירתו הנגדית התעקש המתלון כי הנאשמת הכתה בו במכת אגרוף עת שוחחו ביניהם **(עמוד 20 שורה 11)**.

מדברי המתלון ניתן להבין כי השיחה ואירוע התקיפה ארעו עת הוא עמד מול הנאשמת, שכן הדבר קרה תוך כדי שיחה בין השניים.

אלא שבעדותו בבית המשפט בגין הליך אזרחי המתנהל בגין אירוע זה **(ת"א 7979-10-14)** תיאר כאילו הנאשמת התרחקה מעט ממנו, הסתובבה לעברו ורק אז חבטה בפניו **(נ/3 שורות 15 ו- 18)**.

7. לחיזוק גרסתו של המתלון העידו שני עדי תביעה.

מר יונסיאן יעקב (להלן: "**העד**") שנכח באירוע, העיד כי בשלב מסוים, הנאשמת יצאה עם בעלה והחלה לדבר עם אחת מהקבוצות שהיו במקום ואז "**פתאם, בעניין של שניה, היא עברה התקרבה לניסים והרימה יד ימין ללחי שמאל שלו, זה היה מפתיע כי יש ביניהם פערי גובה, אני זוכר שניסים הניח ידו על לחי שמאל לראות אם יורד לו דם...**" **(עמוד 6 שורות 14-16)**.

בעוד המתלון תיאר סיטואציה בה התקיפה קרתה תוך כדי שיח בינו לבין הנאשמת, העד תיאר כי התקיפה קרתה עת הנאשמת דיברה עם אחרים ואז ניגשה למתלון דווקא.

מעבר לסתירה המהותית בעניין זה, עצם תיאור האירוע על ידי העד תמוהה בעיניי, שכן למעשה הוא טוען כי הנאשמת, אשר יצאה מיוזמתה לשוחח עם המפגינים וכפי שעלה מהראיות שהובאו בפני ויפורטו בהמשך, עשתה זאת ללא התלהמות, לפתע פתאום ניגשה למתלון שגבוה ממנה בהרבה וסטרה לו לכאורה ללא כל סיבה.

עדת התביעה, **הגברת יפית ברקוביץ** (להלן: "**העדה**") שהייתה עדת ראיה לאירוע והותירה על בית המשפט רושם אמין, בהיותה עדה לא מעורבת באירוע וכן לאור אופן מתן גרסתה בו הקפידה לדייק בדבריה, תיארה סיטואציה שונה באשר לאופן קרות האירוע, דבר שיש בו כדי לפגוע במהימנות עדות המתלון ובמידה מסוימת אף לחזק גרסת הנאשמת לאירוע.

העדה תארה כי ראתה את המתלון עומד קרוב לנאשמת, שהייתה בסערת רגשות גדולה בעקבות מה שהטיחו בפניה ומכך שלא נתנו לה להשמיע את דברה, ואז "**ראיתי שהיה נתנה לו סטירה**" **(עמוד 25 שורה 23)**.

דהיינו, בשונה מגרסת המתלון והעד כאילו הנאשמת ניגשה לעבר המתלון כדי לתקוף אותו, העדה מתארת אירוע בו המתלון עמד בסמוך לנאשמת בזמן קרות האירוע.

כשהעדה התבקשה לתאר את פעולת התקיפה טענה כי לא זוכרת בדיוק, אך שראתה יד שמונפת לעבר הפנים של המתלון **(עמוד 26 שורה 2)**. בתיאורה את אירוע התקיפה עצמו טענה כי הנאשמת **"...ניסתה לדבר עם עוד אנשים, הפריעו לה לדבר בין היתר גם ניסים וגם קולות שהשמיע לעברה... ואז ראיתי יד מונפת לכיוון הפנים שלו"** **(עמוד 29 שורות 24-26)**.

דהיינו, מעדות העדה ניתן להסיק כי המתלון הפריע לנאשמת לשוחח עם אחרים, השמיע לעברה קולות ולפתע הונפה ידה של הנאשמת לעבר המתלון.

בעדות זו יש כדי לפגום בעדות המתלון, כפי שפרטתי לעיל, ולחזק באופן חלקי את גרסת הנאשמת לאירוע (כפי שתפורט בהמשך).

8. באשר לאופי ההתכנסות, לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי ההתכנסות כללה כמה עשרות תושבים וכי במקום נשמעו קריאות, הושמעה מוזיקה ונעשה שימוש אף במשרוקיות. המתלון ניסה לשוות להתכנסות אופי תמים ורגוע, שב וטען כי לא צעק באירוע ולא פעל באופן אקטיבי אל מול הנאשמת במהלך ההפגנה **(עמוד 17 שורות 31-32, עמוד 18 שורה 29 - עמוד 19 שורה 2, עמוד 20 שורה 9, עמוד 21 שורות 12-14, וכן עמוד 22 שורה 16)** ואף עדות העד חיזקה לכאורה גרסת המתלון, אלא שגם בעניין זה גרסת העדה יש בה כדי לפגום בעדויות המתלון והעד.

העד העריך כי בהפגנה מול בית הנאשמת היו בין 20 ל-30 איש **(עמוד 8 שורה 10)**, לא שלל את האפשרות כי הושמעה מוזיקה במקום **(עמוד 8 שורה 22)**, ואישר כי הילדים היו עם משרוקיות **(עמוד 8 שורה 30)**. עם זאת, הבהיר כי לא היו צעקות או קללות וכי בחוויה שלו לא היה מדובר באירוע מתלהם **(עמוד 8 שורה 19 ושורות 26-27, וכן עמוד 12 שורות 28 עד 30)**.

העד אישר כי טרם האירוע המתלון קרא לנאשמת **"אישה רעה"** פעמיים או שלוש פעמים, אולם הבהיר כי הדבר לא נעשה בצעקות כלפיה **(עמוד 10 שורות 15-18)** וטען כי לא זוכר סיטואציה בה המתלון רדף אחרי הנאשמת עת אמר לה הדברים **(עמוד 11 שורות 10-11)**.

אל מול תיאור זה של האירוע, העדה העידה כי הנאשמת יצאה מביתה ושוחחה עם האנשים במקום תוך שניסתה להסביר את הצד שלה והייתה **"חיובית"** כדבריה **(עמוד 25 שורות 17 עד 20 ועמוד 27 שורה 15)**.

העדה הבהירה כי היה קשה לשמוע הנאשמת מחמת הרעש **(עמוד 25 שורה 19 ועמוד 27 שורה 31)**. והסבירה בחקירתה הנגדית כי ראתה שהנאשמת **"ניסתה לדבר עם עוד אנשים, הפריעו לה לדבר בין היתר גם ניסים וגם קולות שהשמיע לעברה..."** **(עמוד 29 שורות 24-26)**. עדה זו אף אישרה כי במהלך ההפגנה היו מוזיקה, צעקות וקריאות גנאי **(עמוד 28 שורה 1)**, לא זכרה רעש של משרוקיות, תארה כי **"בוודאות היה רעש וקריאות לעברה"** **(עמוד 28 שורה 6)**.

העדה אף אישרה שהמתלון השתתף בצורה פעילה בהפגנה ובכל פעם שהנאשמת רצתה לדבר עם מישהו מהנוכחים הוא הפריע לשיחה בצעקות כי היא משקרת **(עמוד 28 שורות 7-12)**, וכן אישרה את טענת הנאשמת כי המתלון הלך

אחריה וצעק לעברה "אִישָׁה רַעָה" וכי הייתה במצב "לא נעים... ושהייתה בסערת רגשות" (עמוד 28 שורות 15-23).

כך יוצא כי גרסת המתלונן והעד כאילו היה מדובר באירוע שקט ולא מתלהם נסתר מני וביה בעדות העדה.

כמו כן, גם מדברי המתלונן עצמו ניתן להבין כי התנהלות האירוע לא תואמת את האופן בו ניסה לציירה. המתלונן העריך את כמות הנוכחים במקום כלא יותר מ-50 איש (עמוד 17 שורה 12), תאר כי היו במקום אף כריזה ורמקולים (עמוד 17 שורות 27-30), וכי העיד כי כאשר אמר לנאשמת כי היא "אִישָׁה רַעָה", אמר זאת "בצורה מודגשת" וכי "אי אפשר לומר דבר כזה בנועם..." (עמוד 22 שורות 11-12).

בשולי הדברים אך לא בשולי העניין יש לציין כי אמירות אלה אינן תואמות אף את גרסת המתלונן לפיה בא למקום ההפגנה מלכתחילה על מנת לוודא שהאירוע "לא יוצא משליטה" וש"יתנהל בצורה מכובדת", וזאת כמפורט לעיל.

ודוק, תמונות שהוגשו מטעם ההגנה אומנם לא מוכיחות באופן מובהק כי במקום הייתה התקהלות מתלהמת, אך ניתן לקבוע בוודאות כי במקום הייתה מערכת בידורית שהוצבה מול בית הנאשמת, ותושבי המושב הגיעו מצוידים במגפון (נ/1 א) ונ/1 ב)).

9. גם באשר לחסימת הכביש ושביל הכניסה לבית הנאשמת, עדי התביעה כולם אומנם העידו כי לא זכורה להם חסימה של הכביש ו/או שביל הגישה לבית הנאשמת (עדות העדה בעמוד 27 שורות 18-20 ושורה 24, עדות העד בעמוד 9 שורה 4 ובשורה 20, וכן עמוד 12 שורות 16-18 ועדות המתלונן בעמוד 18 שורות 13-19 ועמוד 20 שורות 2-4). אלא שתמונות שהוגשו מטעם ההגנה מוכיחות כי כביש המושב, בסמוך לבית הנאשמת נחסם על ידי שני כלי רכב שחנו על הכביש עצמו (נ/1 א)).

גם בכך יש כדי לערער גרסת עדי התביעה אל מול גרסת הנאשמת.

10. מדו"ח הפעולה של השוטר יוני שייחי (ת/7) עולה שהמתלונן, מיד בהגיע המשטרה למקום האירוע, טען כי "ריקי אשקלוני תקפה אותו והביאה לו אגרוף לפרצוף". עם זאת, לאור גרסת הנאשמת לאירוע, בשים לב לקשיים הלא מבוטלים שפירטתי לעיל באשר לתיאור האירוע על ידי עדי התביעה השונים, לא ניתן לומר כי גרסתו הראשונית של המתלונן כבר בשטח יש בה כדי לגרום להעדפת גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשמת.

11. עד כאן ניתן לסכם ולומר כי בשל סתירות בין עדויות עדי התביעה בנושאים מהותיים להכרעה בתיק זה, ישנו קושי לקבוע ממצאים פוזיטיביים באשר לאופן קרות האירוע. עם זאת, לאור התרשמותי הבלתי אמצעית מהעדה וכאמור קביעתי דלעיל כי עדותה אמינה בעיניי, ניתן לקבוע כי אירוע התקיפה ארע עת הנאשמת שוחחה עם אחרים, בזמן שהמתלונן היה קרוב אל הנאשמת וקרא לעברה קריאות ובכך שהנאשמת הניפה ידה לעבר המתלונן.

12. **הנאשמת** בעדותה טענה כי עת הגיעו המפגינים מול ביתה הם הקימו רעש, פלשו למגרשה וחסמו את דרכי הגישה לביתה, ועל כן ביקשה לצאת ולהסביר להם הרקע לבקשותיה להוצאת צו מניעה. לטענתה, עת החלה לדבר עם הנוכחים, המתלונן ניגש אליה אך היא סירבה לשוחח עימו בשל מעורבותו. או אז, המתלונן הלך אחריה על אף שהיא התרחקה ממנו. כך מספר פעמים. בשלב מסוים, עת שוחחה עם העדה, "**פתאם אני מרגישה מאחור שריקה וצעקה פה (מצביעה על אוזן שמאל) והדפתי אותו ...**" (עמוד 45 שורה 30 - עמוד 4 שורה 10, ושורות 12-14, ועמוד 50 שורות 11-22).

גם בחקירתה הנגדית שבה הנאשמת על גרסתה, ואף הסבירה כי "**הופתעתי שבא מאחוריי... עשיתי תנועה אינסטינקטיבית של מישו שצועק לך ושורק לך באוזן... אני עושה תנועה אינסטינקטיבית הרגשתי שיש לי מישו על האוזן, זה כאב לי...**" (עמוד 48 שורה 26 - עמוד 49 שורה 2, ועמוד 50 שורות 2-6).

עת הדגימה התנועה, הדגימה תנועת הדיפה בשתי ידיה לכיוון "**אחורי מצד שמאל**" ושיערה כי יתכן והנאשם נחבל מטבעת שהייתה על ידה הימנית, טבעת יהלום (עמוד 49 שורות 2-3, ועמוד 52 שורות 3-5). אומנם חבלה מטבעת שעל ידה הייתה צריכה להיעשות תוך אגרוף ידה, אלא שאין בעצם אגרוף היד כדי לפגוע במהימנות גרסת הנאשמת ולפיה פעלה כדי להדוף איום מפניה שכן פעולה אינסטינקטיבית של הדפה נעשית באופן מהיר, ומשכך לא בהכרח חייבת היד להיות פתוחה ולא מאוגרפת. ודוק, גם קיפול יד חלקי עשוי בתנועה מהירה לגרום לחבלה כתוצאה מתכשיט שמונח על ידה של הנאשמת.

בחקירתה במשטרה, שעות ספורות לאחר האירוע מסרה הנאשמת גרסה דומה לזו שהציגה בפני בית המשפט ולפיה המתלונן הגיע "**מצד שמאל של גופי ונצמד עם הפנים שלו ללחי שמאל שלי וצעק לי באוזן בעוצמה מכאיבה "אישה רעה" והוצאתי יד מהכיס והסתתי (הטעות במקור ט.ל.ש) אותו מהלחי שלי עם היד שלי וזהו... (ת/3 שורות 15-17)**".

דהיינו, כבר במשטרה, כמו גם בעדותה בפני, ציינה הנאשמת כי המתלונן נצמד לגופה/לפניה, הטרידה מטרד רעש ומשכך הדפה אותו. אומנם בחקירתה במשטרה טענה כי הוציאה ידה מכיסה, אך אין בכך כדי לסתור מניה וביה את גרסתה כי פעלה באופן אינסטינקטיבי להדוף המתלונן מעליה.

כמו כן, אומנם בעוד ובבית המשפט תיארה תנועת הדיפה עם 2 ידיים, במשטרה השתמשה בגוף יחיד כאילו הדפה המטרד ביד אחת בלבד, אך אין בדבר משום סתירה מהותית היורדת לשורש העניין, שכן בשתי הגרסאות הנאשמת מסרה גרסה דומה במהותה - הדיפה אינסטינקטיבית שלה את המטרד.

ודוק, כאמור לעיל, העדה מטעם התביעה חזקה בנקודה זו את עדות הנאשמת שכן אף היא תיארה כיצד המתלונן הלך אחרי הנאשמת, הטרידה, קרא לעברה קריאות כמפורט, והאירוע אכן ארע עת עמד בסמוך לנאשמת עצמה.

מעבר לאמור, קריאת עדותה של הנאשמת במשטרה מעלה כי מדובר בחקירה קצרה, ראשונית ושטחית בלבד, שלא

העמיקה חקר בדבר קרות האירוע, ויתכן שבשל כך גם נוצרו אותן סתירות בין העדויות.

גם במסגרת עדותה בהליך האזרחי חזרה הנאשמת על גרסתה ולפיה **"כשאדם שורק לך מאחורה באוזן זו התנועה שאני עושה, להדוף אותו ממני... (מפנה את היד לכיוון האוזן הנגדית)" (ת/10 עמוד 65 שורות 1-2, וכן שורה 24).**

כך גם בכתב ההגנה שהגישה בהליך האזרחי **(ת/11 סעיף 9).**

13. מדו"ח הפעולה שכתב השוטר שייחי יוני **(ת/7)** אף עולה כי ביום האירוע בשעה 21:34 הנאשמת פנתה למשטרת ישראל בטענה כי **"יש הפגנה שם במקום נגד בית משפט ומבקשת ניידת דחוף"**. את קריאת המוקד קיבל השוטר בשעה 22:11 ולאחר כחמש דקות הגיע למקום האירוע.

עם הגעתו, כמפורט לעיל, פנה אליו המתלונן וטען כי הנאשמת תקפה אותו בכך **"שהביאה לו אגרוף לפרצוף"**, ובמקביל טענה הנאשמת כי **"ניסים לוי תקף אותה"**.

כך יוצא כי עת הזמינה הנאשמת ניידת למקום האירוע, זו הוזמנה בשל ההפגנה שהתקיימה מחוץ לביתה ולא בשל טענה להפעלת אלימות כלשהי כלפיה. זאת על אף עדותה בבית המשפט ממנה עולה כי התקשרה למשטרה לאחר האירוע האלים **(עמוד 50 שורות 24-27).**

לכאורה, הנאשמת הייתה חשופה לאירוע אלים ו/או מאיים ו/או מטריד כלפיה, ותמוה כי אף על פי כן, בהזמינה את המשטרה לא ציינה אירוע זה אלא אך אירוע ההפגנה. עם זאת, ולאחר שמיעת העדויות בבית המשפט וגרסת הנאשמת ברי כי הדבר העיקרי שטרד את מנוחת הנאשמת היה אירוע ההתכנסות אל מול ביתה ואי הנוחות שנגרמה לה עקב כך, ועל כן הגיוני שתלונה זו הוצגה באופן ראשוני בקריאתה למוקד 100.

14. עד כאן ניתן לסכם ולומר כי גרסת הנאשמת, לפיה פעלה באופן אינסטינקטיבי ללא כל יסוד נפשי בשל התנהלות הסביבה כלפיה בכלל והתנהגות המתלונן כלפיה בפרט היא גרסה הגיונית וסבירה שנמצאו לה אף סימוכין בעדויות עדי התביעה.

15. גם החבלה שהוכחה במהלך שמיעת הראיות עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשמת.

כתוצאה מהאירוע טען המתלונן כי היה לו שטף דם פנימי וגשר שהיה לו באזור זה נשבר **(עמוד 14 שורות 20-21).**

חבלות שנגרמו למתלונן תועדו בסמוך לאירוע והוגשו **(ת/1 ות/2).**

עיון בתמונות מעלה כי לנאשם היה שטף דם פנימי וחיצוני בחלק התחתון של השפה מצד שמאל.

אומנם העדה בעדותה לא ראתה היכן פגעה הסטירה במתלונן, אך הניחה כי הסטירה פגעה בלחיו כיוון שראתה אותו, למיטב זיכרונה, מחזיק בלחי ימין **(עמוד 25 שורות 25-26)**. זאת בשונה מעדות המתלונן ומתיעוד החבלות לפגיעה בחלקו השמאלי של פניו, אלא שיש להניח כי לאור חלופי הזמן מקורות הארוע ועד העדת העדה מדובר בבלבול. מה גם, שמיקום החבלה לא היה שנוי במחלוקת.

יום למחרת האירוע, ביום 22/01/14, ניגש הנאשם לרופא שיניים, ד"ר ישראל אלשווילי, אשר רשם מסמך **(ת/8)** ממנו עולה כי **"ע"פ ממצאים קליניים קיים שטף דם נרחב ברירית באיזור, אפשר לאבחן שגש 33-37 ניידת..."**

הרופא אישר כי המתלונן נשלח לצילום פנורמי אך הוא לא הסכים לכך, וכי בצילום רנטגן לא נצפה שבר בשן **(עמוד 42 שורות 10-11 ושורה 25, וכן עמוד 43 שורה 20)**.

רק בחלופי חמישה ימים מהאירוע, בבדיקה על ידי ד"ר ריידר, במסמך תוכנית טיפול שיניים עלה כי **"צילום פנורמי נראה שבר בין הכתר לשורש בשן 33.."** **(ת/9)**.

שני הרופאים אומנם אישרו כי ייתכן ושבר לא נצפה בשל הגשר שכיסה השן **(עמוד 42 שורה 15 וכן עמוד 43 שורות 21-23 ושורות 25-26)**, אלא שלאור חלופי הזמן בין האירוע לחוות דעתו של ד"ר ריידר, קיים קושי לקבוע קשר סיבתי בין האירוע לשבר בשן. זאת אף בשים לב לעובדה כי שני הרופאים לא ידעו לומר ממה נגרם השבר **(עמוד 43 שורות 9-12, וכן עמוד 42 שורות 18-19)**.

לעומת השבר, החבלות שנצפו מיד בסמוך לאירוע ושתועדו בתיעוד ויזואלי, ניתן לקבוע כי קרו כתוצאה מהאירוע. עם זאת, חבלות שכאלה יכולות לדור בכפיפה אחת אף עם גרסת הנאשמת.

16. עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין מוגדרת כך :

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים"

כידוע, כשהמחוקק שותק בדבר היסוד הנפשי הנדרש לביצוע העבירה, הרי שעסקין בעבירה הדורשת יסוד נפשי של מחשבה פלילית המוגדרת כך בסעיף 20 לחוק העונשין:

"מחשבה פלילית - מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, ולענין התוצאות גם אחת מאלה:

(1) כוונה - במטרה לגרום לאותן תוצאות;

(2) פזיזות שבאחת מאלה:

(א) אדישות - בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות;

(ב) קלות דעת - בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות, מתוך

תקווה להצליח למנען..."

בספרו של השופט י. קדמי, נקבע כי "א. כלפי המעשה - נדרשת "מודעות" לטיבו, כלפי הנסיבות - נדרשת "מודעות" בדבר התקיימותן וכלפי התוצאה - נדרשת "מודעות" לאפשרות התרחשותה. הדרישה הבסיסית היא, אפוא, מודעות.

ב. (1) לגבי עבירות תוצאתיות, נדרשת בנוסף ל"מודעות" כלפי שלושת רכיבי היסוד העובדתי... גם התייחסות חפצית הבאה לכלל ביטוי באחת משתי אלה... "פזיזות" כלפי התרחשות התוצאה (כאשר פזיזות יכולה לבוא לכלל ביטוי ב"אדישות" או ב"קלות דעת").

ראו: י. קדמי, על הדין הפלילי, כרך ראשון עמוד 157.

17. בקובעי כי הנאשמת פעלה מתוך אינסטינקט ללא הפעלת מחשבה כלשהי כלפי התנהגות מטרידה עד כדי מאיימת כלפיה, לא ניתן לומר כי פעלה מתוך מודעות לטיב המעשה ובוודאי לא ניתן לקבוע כי הייתה אדישה ו/או התייחסה בקלות דעת לאפשרות גרימת התוצאה.

18. כשאלה פני הדברים אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הבאת הראיות המוטל עליה להוכיח מעל לכל ספק סביר את כל יסודות העבירה ואני מורה על זיכוי הנאשמת מחמת הספק הסביר.

19. משקבעתי כך, אינני מוצאת מקום לדון בכל טענות ההגנה שהעלה ב"כ הנאשמת בסיכומיו אם כי אעיר שעיון בכלל הראיות שהוצגו בפניי נראה כי אירוע התקיפה ארע ככלל על כביש המושב, שכן שם שהו מרבית האנשים ועדי הראיה לאירוע, ועל כן לא ברור כלל כי ניתן להחיל דיני עשיית דין עצמי אליהם הפנה ב"כ הנאשמת במקרה שבפניי. זאת מעבר לספק האם מקרה זה מקים זכות לעשות שימוש בדינים אלה.

בנוסף, לא ברור אם אכן בוצעה כאן אכיפה בררנית לאור השוני המהותי בין טיב העבירות שיוחסו לכאורה למתלונן אל מול העבירה עליה הועמדה הנאשמת לדין.

הדברים נאמרים בהערת אגב ולמעלה מן הצורך לאור זיכוי הנאשמת ועל כן נכתבו בקליפת האגוז.

סוף דבר

20. כאמור ברישא להכרעת הדין, אני מורה על זיכוי הנאשמת.

21. זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, 30.6.2019 30 יוני 2019, במעמד הצדדים.

עמוד 9